

ELYSIA WHISLER

sind päästes

Romaan

Mõnikord vajavad kõik päästmist

Originaali tiitel:
Elysia Whisler
Rescue You
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Elysia Whisler
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B03394621
ISBN 978-9949-82-734-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Magdalenale -

Ja kõigile, kes võitlevad nende eest, kes ei saa seda ise teha.

Esimene peatükk

Constance vajutas raskelt pidurit. Asfalt auras ja rentsulis vulises vesi. Ta pani mootori seisma, astus vihmavalingusse ja uuris teeperve. Peale surnud hane ei näinud ta seal midagi muud. „Kus sa oled, poisu?“ Constance vilistas vaikselt.

Ta polnud seda endale ette kujutanud. Näritud hani andis naisele kindlust, et ta oli näinud koera, kes kadus pärastlõunasesse uttu nagu kummitus. Hulkuvat koera, kes oli mudasest kraavist joonud.

Constance vilistas taas. Vaikus, ainult teeäärseid puid piitsutava vihma heli. „Võib-olla olen ma lihtsalt väsinud.“ Constance oli täna teinud palju massaaže ja tundis end nagu tühjaks pigistatud sidrun. Ta hakkas autosse istuma, aga peatus.

Seal ta oli. Naise selja tagant põõsastest piilus valge pruunide laikudega nägu. „Hei, poisu.“ Constance kükitas, et teha end väiksemaks ja vähem ähvardavaks. Koer ei liigutanud ja vaatas teda. Naine võttis mantlitaskust koeraküpsise, meenutades põgusalt toidupoe kassiiri lõbusust, kui ta oli võtmeid otsides taskud letile tühjendanud. Lisaks mobiiltelefonile olid kuhjas olnud viis koeraküpsist, kasutatud pabertaskurätik ja ostunimekiri.

„Koeramamma, eh?“ oli vanemaealine kassiir küsinud.

„Midagi sinnapoole.“ Pigem tädi eest kõigile neile päästetud koeretele õe varjupaigas Pittie Place'is. Sunnult oli neid seal kenake kari.

Constance pani koeraküpsise jala lähedale maha ja ootas. Hetk hiljem põõsad sahisid ja nähtavale ilmus koer. Tollel oli lühike karv ja lai turi. Ta tuli ainult nii lähedale kui vaja ja sirutas autasu kättesaamiseks kaela. Kui loom pepsilt küpsise hammaste vahele võttis, märkas Constance tema lotendavat kõhtu ja paistes nibusid, mis olid suured nagu miniatuursel lehmäl.

Niisiis oli ta ema. Constance nihkus koerale lähemale. Too hoidis küpsist hammaste vahel, aga taganes. Constance sirutas aeglaselt kae tema poole, et loom saaks seda nuusutada. „Kas sul on kusagil kutsikad?“

Koer niutsus, aga hakkas küpsist krõmpsutama.

„Kus su kutsikad on?“

Koer niutsus taas. Looma jalad värisesid. Ta karv oli mudane, käpad porised. Ta koon oli verine – ilmselt surnud hane söömisest. Suuruse ja kasuka värvumise järgi otsustades oli too pitbull.

Constance tõusis, patsutas kintsu ja läks kaubiku juurde. Ta tõmbas keskmise liugukse lahti, haaras teki ja laotas selle autos laiali, aga kui ta end ringi pööras, oli koer mitu meetrit kaugemale läinud. Kui loom tänavalambi valgussõõri astus, oli ta pea longus ja valguses sädelevates vihmapiiskades oli ta meeleheite kehastus.

Constance järgnes koerale ja libastus rentsliit ummistavatel lehtedel. Koer vaatas üle õla tagasi, aga ei lisanud sammu. Constance otsustas, et tema rahulik käitumine toimib ja loom ei põgene. Ja olgem ausad – koeraküpsis polnud halba teinud. Võimalik, et lita sööb neid hea meelega veel, kui on sihtkohta jõudnud. „Hea küll, vaatame, kuhu sa lähed. Näita mulle, kas sul on kodu või mitte.“

Constance järgnes loomale üle maantee, kurvi taha ja mööda kitsast tanumat. Märjal asfaldil hüplesid konnad nagu valmiv popkorn, aga läheneva talve rõskus puged kontidesse.

Constance järgnes koerale hea nelisada meetrit. Juba enne, kui koer pööras vasakule metsavahelisele kruusateele, oli naine ära

arvanud, et loom suundub ühele neist käputäiest prügimäest, mille Matterid olid umbes neljakümne hektari suuruses maavalduses teinud. Constance seisatas ainult seniks, et suruda maha kobrutav viha, ja rühkis siis edasi, otsustanud kindlaks teha, kas tegu on hulkuva koeraga või Janice Matteri kutsikavabrikust välja visatud emaga.

Constance pööras ja nägi, et koer suundub eespool paistva maha-jäetud maja poole. Keegi polnud seal aastaid elanud. Oli ainult aja küsimus, millal see kokku kukub. Koer möödus vana koloniaalstiilis hoone lagunevast eeskojast ja pööras ümber maja nurga. Constance teadis, et päevavalgust pole enam kauaks ja tal pole taskulampi kaasas. Naine tõmbas mantli tihedamalt ümber, hakkas sörkima ega aeglustanud sammu enne, kui nägi taas koera. Constance järgnes loomale, süda iga järgmise sammuga järjest kõvemini põksumas.

Koer möödus roostes traataiast ja kadus künkanõlval silmist vana kuuri lähedal, mis jäi nii puude varju, et oli äratuntav ainult pleekinud punase ukse järgi. Kui Constance lähenes harjale, kuulis ta kääksatust. Sellist kõrgetoonilist häält, mis näib korraga kostvat igast suunast ja samas eikusagilt. Sellele järgnes veel üks kääksatus. Siis veel üks. Constance ületas künkaharja ja nägi kuuriuksest sisse lipsavat koera. Constance jõudis kuurini ja astus sisse. Koer oli jõudnud sihtkohta – veidi kaugemal vedeles vana katkine ja pruunilaiguline madrats. Madratsi katkiselt poolelt oli kuulda niutumist, valju ja näljast.

Constance kissitas silmi. Esiotsa nägi ta kahte pruuni vöbisevat pead, aga lähemale astudes ka kolmandat. Siis neljandat. Viimane kutsikas ei liikunud eriti, kõigest vänderdas. Kutsikad olid kakao-karva ja mustade koonudega. Nende silmad olid lahti. Need loomakesed, kes liikusid, ei käinud päriselt, kõigest koperdasid ja pörkasid üksteisele otsa nagu joodikud. Ema oli lapsukeste ümber keras ja kõik kutsikad rabelesid tema alakõhu poole.

Constance kükitas madratsi kõrvale ja vaatas imevaid kusikaid. Ta otsustas, et nood on kahenädalased. Kuuris oli hapuksläinud piima, sõnniku ja uriini lehk. Naine kaevas taskust välja järgmise koeraküpsise ja sirutas aeglaselt käe. Ta hoidis kätt rusikas, et

kaitsta sõrmi, ja hoidis pilgu kindlalt emal, otsides märke ärritusest: lidus kõrvu, paljastatud hambaid või turris kuklakarvu. Emast ja kutsikatest õhkus rahu, peaaegu kurnatust. Constance oli aastaid aidanud Sunnyl koerte eest hoolitseda ja teadis. Ta pakkus litale koeraküpsist ja too võttis selle vastu. Sel ajal kui emal oli suu täis, puudutas Constance ettevaatlikult kõige pisemat kutsikat, kes värisest tugevalt. Värinad tundusid alguse saavat sügavalt loomakese sisimast, karvade ja naha alt, suisa kontidest.

Constance tõusis aeglaselt ja otsis kuuri kähku läbi, lootes leida midagi, kuhu kutsikad panna. Ta nägi ainult prahti, kahjureid ja vana apelsinikasti. Naine tõi kasti madratsi juurde.

Nüüd oli aeg näha, kas koeraema võtab tema abi vastu või mitte.

Kuigi päevavalgus oli hinnas, ootas Constance, kuni kutsikad olid imemise lõpetanud, enne kui pakkus emale kolmandat maiust. „Lähme minu poole,“ ütles ta, kui lita küpsise vastu võttis. „Minu õde päästab selliseid hüljatuid nagu sina. Ja mina aitan teda kogu aeg. Sul on seal turvalisem. Kas sobib?“

Sel ajal kui koeraema küpsist krõbistas, sirutas Constance käe kahe lähima kutsika poole. Hoides pilgu vankumatult emal, tõstis ta nood üles ja pani kasti. Ema mälus kiiremini. Constance tegutses kähku ja tõstis kiiresti, aga ettevaatlikult üles kaks viimast kutsikat. Ta tõusis, kast kutsikatega süles. Emane koer oli jalul enne teda, näitas koonuga kasti poole ja vingus.

Constance teadis, et ema järgneb kutsikatele kõikjale, aga miski loomas ei näidanud ründevalmidust, justkui teaks ta, et see on nende ainus võimalus. Või nagu Koersõdalaste treener Pete ja Constance'i lapsepõlvesõber oleks öelnud: „Sinu lihtsalt on midagi, Cici. Kõik usaldavad sind. Inimesed, koerad. Kurat võtku, isegi Saatan.“

Constance läks tagasi kaubiku juurde, püüdes ennetada loojangut. Nagu ta oli arvanud, järgnes ema talle. Kui naine oli kaubiku juures, avas ta ukse ja pani kasti kutsikatega varem laiali laotatud teki kõrvale. Lita hüppas lapsukestele järele.

Constance sulges liugukse, istus rooli ja ohkas sügavalt. Missioon täidetud. Ta sõitis aeglaselt pikal üksildasel teel. Vihm piit-

sutas tuuleklaasi ja räpaste kutsikate lehk ärritas sõõrmeid. Ta viib nad täna oma koju, aitab neil end sisse seada, jälgib, kuidas nad uues keskkonnas kohanevad ja saadab hommikul Sunnyle tekst-sõnumi. Constance oli küllalt kaua koerte ja inimestega töötanud, et teada: täna õhtul oleks veel mõne inimesega tutvumine nende jaoks halb uudis. Las ema harjub kõigepealt temaga, sööb ja puhkab veidi, enne kui kolib ümber Pittie Place'i.

Vähemasti tänase öö on ema ja lapsukesed tema juures.

Selleks ajaks kui Constance garaažis peatus, olid koerad vait jäänud ja ilmselt magasid. Naine kasutas juhust, kiirustas majja ja pani kutsikakasti valmis. Pete oli talle selle aastate eest teinud ja naine oli seda Sunnyt aidates palju kasutanud. Laineplastist tehtud kast oli üle kolmekümne sentimeetri kõrge, sellel olid turvareelingud ja madal sissepääs koeraema jaoks. Kui kasti parajasti ei kasutatud, mahtus see lahtivõetult kušeti alla. Constance tõmbas kasti välja ja pani gaasikamina kõrvale valmis. Ta pani kasti soojendusega ja riidega kaetud kutsikamadratsi. Viimane, mida ta enne uustulnukate sissetoomist pidi tegema, oli panna paika Fezziwig. Too ei teeks vähimatki tüli, aga Constance'il oli üpris hea ettekujutus, kuidas kutsikaid kaitsev emakoer reageerib veidrale isasele pitbullile.

„Fezzi.“ Constance juhtis koera kööki ja näitas asemele akna all.
„Koht.“

Fezzi ronis asemele ja ootas.

„Koht.“

Peni heitis asemele pikali, harjunud käsklustega, mis Pete oli talle aastate eest õpetanud, nagu ka söötmise ja jalutamise rutiiniga. Constance võttis koerarihma ja läks välja koeraema ja kutsikate järele. Lita pilgutab silmi, kui Constance kaubiku tagaukse avas. Naine lasi koeral rihma nuusutada ja tunda seda karvade vastas, enne kui selle üle koera pea libistas. Ta võttis apelsinikasti kaenla alla, hoidis teisega rihma ja juhtis koera majja.